

OGLUSZYĆ (3) *vb pf*

o *prawdopodobnie jasne* (tak w o-).

inf ogłuszyć (1). ◇ *fut 3 pl* ogłuszą (1). ◇ [*plusq 2 sg m* -eś był ogłuszył.] ◇ *con 3 sg m* by ogłuszył (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde bez cytatu.

1. *Pozbawić możliwości słyszenia* (o czymś bardzo głośnym); *exsurdare Cn* (1) :

ogłuszyć kogo (1): [*marszałek sejmu*] Ziemię tłucze niewinną/ Kiy nie ieden w trzálki/ Ogłuszą go ná koniec ty zmiełzáne wrzálki. *Prot C2v.*

[*Zwrot: »[komu] uszy ogłuszyć«: Surdas iam aures reddideras. Iużef mi był wśzłfy ogłuszył. TerentMatKęł G5.*]

2. *Pozbawić przytomności; przen [kogo]* (1) : Ktoryby nieprzyiaćiel ná was łie poruśzył/ By go Pan Bog z ráramienia łwoiego ogłuszył. *BielSat H2v.*

3. *Krzyczeć, wołać na kogoś, prawdopodobnie bardzo głośno [kogo]* (1) : *Inclamare aliquem, Ogłuszyć kogo. Mącz 55b.*

Formacje współrdzenne cf GŁUSZYĆ.

Cf OGLUSZENIE, OGLUSZONY

AL